

at det synes at være nødvendigt nu at skaffe en Bestemmelse for, hvorledes Befalingsmandseleverne skulle lønnes. For Diebliffet gjælder jo ikke den gamle Bestemmelse, at de skulle lønnes som Underforporaler, og den Løn, der altsaa vil blive tildelt dem, vil være afhængig af, om de til enkelte Tidspunkter ere stillede i den Henseende som Menige eller som Underforporaler. Tidligere bleve Befalingsmandseleverne strax udnavnte til Underforporaler. Ved det Forslag, som blev indbragt ifjor af den høitærede Regjering, syntes det at have været Meningen, at Befalingsmandseleverne skulde staa den første halve Tid som Menige og den sidste halve som Underforporaler. Ved den Maade, hvorpaa Ministeren har gjen-nemført Sagen ved Bevillingen paa Finantsloven, ville de blive lønede fuldstændig som Menige. Ministeren har imidlertid anerkjendt, saavel i Motiverne til Finantslovsforslaget som ogsaa i det Udkast til et Lønningslovsforslag, som han har fremsat for Thinget, at en saadan Lønningsmaade vilde være meget lidet hensigtsmæssig, og det saameget mere, som Befalingsmandseleverne ved et enkelt Vaaben ligge længere til Tjeneste end de Menige. Jeg tillader mig derfor at henstille saavel til den høitærede Minister som til det Udvalg, der mulig bliver nedsat, om der ikke kunde være Grund til at medoptage dette Spørgsmaal. — Jeg skal ved samme Leilighed ogsaa henstille et Par enkelte andre Punkter. Der har jo ved Finantslovsbe-handlingen været delte Meninger om, hvorledes Undermestrene og Mechanikerne skulle lønnes. Jeg kan fra den høitærede Ministers Side meget godt forstaa, at han ikke har villet indbringe dette Spørgsmaal nu, netop da han har havt en Mening, som er forskjellig fra den, Flertallet i dette Thing har, men jeg tror, at det, set fra et rent almindeligt Standpunkt, vil være ønskeligt, naar man skal have en lille Tillægslov, at faae dette Spørgsmaal afgjort. Da ville vi ad normal Vej gennem særlig Lov faae fastsat, hvorledes disse Befalingsmandselever skulle lønnes, og Konsekventerne deraf ville fremtræde paa Bevillingerne paa Finantsloven, saa at der ikke længer er Grund til at diskutere dette Spørgsmaal. Jeg tillader mig derfor at henstille baade til den høitærede Minister og det eventuelle Udvalg ogsaa at tage dette Spørgsmaal med under Overbetænkelse, om der ikke maatte være Grund til at fastsatte Lønnin-gerne saavel for Undermestrene som Mechanikerne, da Bestemmelser om deres Lønning for Tiden ikke haves.

Berg: Den Diskussion, som blev ført om en enkelt Bestemmelse i Hærloven mellem det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Jensen) og den høitærede Krigsminister, har undret mig noget. Det ærede Medlem for Randers veed efter sin mangeaarige Del-

tagelse i Forhandlingerne om Hærloven af 1867, at § 138 i denne Lov er af Krigsbestyrelsen bleven fortolket og anvendt paa den Maade, som af den høitærede Krigsminister idag anført. Der har været Spørgsmaal om, hvorvidt denne Fortolkning er rigtig, men der er ikke før søgt fra Lovgivningsmagtens Side ad anden Vej ialtsald end gennem Behandlingen af Hærlovsfor-slagene at faae en Forandring af denne Fortolkning. Man har altsaa nu i 14 Aar fundet sig i denne Opfattelse og administrative Anvendelse af Para-grafen, hvorefter man bestemt har skjælnet mellem militære Mænd, der efter egen Begjæring vare satte udenfor Nummer, og dem, der vare anvendte til anden Tjeneste uden egen Begjæring og blot paa den Maade vare satte udenfor Nummer. Da nu det ærede Medlem efter hele denne Sags Gang maa erkjende, at, naar dette lille Spørgsmaal skulde have været forandret, burde det være fket ved Behandlingen af Hærloven, medens han som et meget virksomt Medlem i denne Sag ikke har gjort noget Skridt, men ifjor vedtaget en Hærlov, der paa dette Punkt lader Sagen staa ved det Gamle, undrer det mig særligt, at det ærede Medlem kan have nogensomhelst Indvending at gjøre mod Anvendelsen af denne Fortolkning og Praxis, som han har vidst har bestaaet ifølge den bestaaende Lov nu i 14 Aar. At Anvendelsen kan være fremkommen ved enkelte flere Til-fælde i det sidste Halvaar end tidligere, er jo en selvfølgerlig Sag efter den voldsomme Forfremmelse, som maatte være en Følge af det ærede Medlems Hærlov, saa det rører jo aldeles ikke ved Fortolkningen og Anvendelsen af Paragrafen. Jeg har ikke villet undlade at gjøre denne Bemærkning; thi jeg tror, at det dog kan lette lidt i denne Forhandling. Nei, Hærlovsforslaget, som det forelaa ifjor fra Ministerens og Folkethingets Side, indeholdt i den Henseende en Bestemmelse, og var det blevet vedtaget, havde vi været ubevæget dette; men det ærede Medlem sørgede jo for, at noget Andet blev vedtaget, og at altsaa en Bestemmelse, der nærmere pointerede, hvad der skulde gøres ved Officerer, der saaledes vare tagne i Brug af Krigsministeriet i anden militær Virksomhed, med Hensyn til Forfremmelse udgik af Loven; men har man, og særligt det ærede Medlem, stillet sig til Lovgivningen paa den Maade særlig med Hensyn til dette Punkt, at udskyde, hvad Folkethinget havde vedtaget, og blive ved det Gamle, med Hensyn til hvilket man ikke havde nogen Tvivl om Krigsbestyrelsens Mening, er det mig ubegribeligt, at der reises Indvending mod det Gamle, netop fra det samme ærede Medlems Side. — Lovforslaget selv er i en vis Forstand en Mærkelighed. Det er jo ikke mange Maanedes siden, at der fremkom et Lønningslovsforslag for Hæren, hvilket gik til et 15 Mands Udvalg. Det forekommer mig, at, naar denne Sag havde været forhandlet, kunde dette Lovforslag have været over-